

Arrest

nr. 167 200 van 4 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster 7 februari 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt op 23 december 2013 aan in België en wordt op 11 februari 2014 te Aalst in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 23 maart 2014.

1.2. Op 9 februari 2015 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 28 april 2015 doen de verzoekster en F.E.V.d.E., die de Belgische nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Retie aangifte van een huwelijk met als vooropgestelde datum 12 mei 2015. Op 25 juni 2015 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Retie de beslissing houdende de weigering tot voltrekking van het voorgenomen huwelijk.

1.4. Op 6 juli 2015 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar dochter, die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 5 januari 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 7 februari 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6.07.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- attesten OCMW Mol dd. 07.07.2015 op naam van betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.*
- attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder (KvB) dd. 21.07.2015: hieruit moet blijken dat betrokkene over geen onroerend goed beschikt of enig beperkt zakelijk recht op onroerend goed heeft. Dit attest zegt echter niets over eventuele overige bronnen van inkomsten van betrokkene, en kan dan ook niet in aanmerking genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene*
- arbeidscontract dd. 18.08.2015 (BalDeMo dienstenfirma) op naam van de referentiepersoon en een Bruto-Netto berekening voor deeltijds en uitzendkrachten.*
- verklaring Suri-Change Money Transfer dd. 26.09.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in 2012 en 2013 tweemaal geld (respectievelijk €175 en €100) verstuurde naar betrokkene: echter, twee geldstortingen van enkele jaren geleden van telkens een beperkt bedrag, zijn onvoldoende om aanvaard te worden als afdoende bewijs.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en de beide geldstortingen niet afdoende aantonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon heden op hetzelfde adres woonachtig zijn. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het middel maakt de verzoekster tevens gewag van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14

februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In arresten van 5 september 2014 en 26 september 2014 schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een uitwijzingsbevel wegens schending van het hoorrecht.

- RvV 5 september 2014, nr. 128.856

- RvV 26 september 2014, nr. 130.247

Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze Unierecht toepassen. Dat beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest 8 van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In beide zaken kreeg de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en werd hij opgesloten met oog op een repatriëring (bijlage 13septies), zonder dat hij gehoord werd. De wettelijke basis voor het BGV was artikel 7 van de Verblijfswet (Vw). Artikel 7 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Bij het afleveren van een BGV moet de DVZ rekening houden met het gezinsleven, de rechten van het kind en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Dat staat in artikel 74/13 Vw. Artikel 74/13 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoekster is in casu eveneens niet gehoord. Nochtans heeft de beslissing een invloed op haar toekomst.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Noch de behoefte, noch het ten laste zijn zou afdoende aangetoond zijn door verzoekster.

Niets is minder waar.

Zij legde volgende stukken voor:

- Attest OCMW niet ten laste;
- Attest vanuit Suriname geen onroerend goed;
- Inkomstenbewijzen referentiepersoon;
- Bewijzen geldstorting via Suri-Change Monye Transfer;

Dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft om verzoekster ten laste te nemen wordt niet betwist.

De behoefte is voldoende aangetoond met het document uit Suriname waaruit blijkt dat ze geen onroerende goederen heeft.

Vereisen dat ze nog andere bewijzen moet voorleggen over haar behoefte is disproportioneel en kennelijk onredelijk.

Artikel 50, § 1, aanhef en 6°b van het KB van 8.10.1981 luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

b) Elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij art. 40 bis, §2 en §4 van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Verzoekster heeft nooit gewerkt en heeft zij geen pensioengerechtigde leeftijd.

Verzoekster vraagt zich dan ook af welke inkomsten zij nog kan genieten vanuit Suriname?

Het is zeer moeilijk een negatief feit aan te tonen. (arrest RvV nr. 145 103 van 08.05.2015 in de zaak RvV 165 031 / VIII)

Desondanks heeft verzoekster attesten van onvermogen voorgelegd uit Suriname.

Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over andere mogelijke bronnen van inkomsten.

Het is zeer moeilijk om het negatieve bewijs te leveren van het feit dat verzoekster in Suriname niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten.

Dergelijk bewijs van onvermogen moet als “bijkomend” worden beschouwd volgens het arrest REYES van het Hof van Justitie. In de praktijk kan deze moeilijk worden geleverd en kan het verzoekster uiterst moeilijk maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het haar dwingt om gecompliceerde stappen te ondernemen.

De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat de derdelander minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie.

Verzoekster was toen ze in Suriname verbleef afhankelijk van de materiële steun van haar dochter. Er zijn bewijzen bijgebracht van een paar storting. Niet alles bewijzen zijn echter teruggevonden kunnen worden.

Het middel is gegrond.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 42bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Verzoekster betoogt dat niet zou worden betwist dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft om haar ten laste te nemen. De behoefte zou voldoende zijn aangetoond met het stuk waaruit blijkt

dat verzoekster geen onroerende goederen heeft in Suriname. Zij betoogt dat zij nooit gewerkt heeft en het moeilijk is het bewijs van onvermogen te leveren. Verzoekster stelt tot slot dat verwerende partij zou eisen dat de derdelander minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt aangaande de beoordeling betreffende het “ten laste” zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door de verwerende partij in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

De verwerende partij heeft in casu geen kennelijk onredelijke invulling gegeven aan het begrip “ten laste” door voorop te stellen dat moet aangetoond worden dat de vervoegende vreemdeling onvermogen is en reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het blijkt bovendien ook uitdrukkelijk uit artikel 3.2. a) juncto artikel 10.2 e) van de inhoud van de Richtlijn 2004/38/EG :

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

“Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

a) een geldig paspoort;

b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;

c) een verklaring van inschrijving, of indien een inschrijvingssysteem ontbreekt een ander bewijs van verblijf in het gastland, van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen;

d) in de in artikel 2, lid 2, onder c) en d), bedoelde gevallen, stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan;

e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Zie dienaangaande:

“Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip ‘ten laste’ eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip ‘ten laste’ uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een ‘bewijs ten laste in het verleden’ en een ‘attest onvermogen uit het land van herkomst’. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoeker, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken.” (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

En ook:

“Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden.” (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

Het is dus geenszins onredelijk dat verzoekster dient aan te tonen onvermogen te zijn en dat zij ten laste was in het land van herkomst.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat omtrent alle documenten die verzoekster heeft overgemaakt ter staving van het ten laste zijn, uitvoerig werd gemotiveerd. Verzoekster somt de documenten die zij heeft overgemaakt opnieuw op in haar verzoekschrift, zonder hierbij aan te tonen dat de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Zij stelt dat zij haar onvermogen bewezen heeft door het attest waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen heeft, doch met die kritiek betwist zij het motief dat dit document niets zegt over de eventuele overige bronnen van inkomsten van verzoekster. Zij vervolgt dat zij nooit gewerkt heeft, terwijl dit uit geen enkel van de door haar overgemaakte stukken blijkt. Door louter te poneren als zou het moeilijk zijn het bewijs van onvermogen te leveren, weerlegt verzoekster geenszins de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt verder nog dat niet zou worden betwist dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft om haar ten laste te nemen, terwijl dit nergens in de bestreden beslissing wordt aangegeven, zodat die bewering niet ernstig, noch dienstig is. In de beslissing wordt daarentegen gemotiveerd dat niet is aangetoond dat er thans een afhankelijkheidsrelatie bestaat, daar het louter samenwonen op hetzelfde adres niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekster ook ten laste is van de referentiepersoon. Dit motief laat verzoekster geheel onbesproken, zodat haar kritiek tegen de overige motieven hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing kan leiden.

Zij stelt tot slot nog dat verwerende partij zou eisen dat de derdelander minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen, terwijl dit geenszins wordt gesteld in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt enkel aangegeven dat uit de verklaring ‘Suri-Change Money Transfer’, d.d. 26.09.2015, blijkt dat de referentiepersoon twee maal geld verstuurde naar verzoekster en dat die twee geldstortingen van een beperkt bedrag dateren van enkele jaren geleden en onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster slaagt er evenmin in dit motief te weerleggen. Zij beperkt zicht immers te poneren dat zij bewijzen heeft bijgebracht van geldtransfers, doch dat niet alle bewijzen konden worden teruggevonden.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, laat zij na de wijze uiteen te zetten waarop de thans bestreden beslissing voormelde bepaling zou schenden, zodat het enig middel onontvankelijk is met betrekking tot dit onderdeel.

De verwerende partij merkt vervolgens op dat verzoekster bezwaarlijk kan voorhouden dat zij gehoord diende te worden alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekster werd ruimschoots de tijd geboden om de nodige documenten ter staving van haar bijlage 19ter over te maken.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft de verzoekster een louter theoretische uiteenzetting over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, doch laat zij na in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De verzoekster kan de schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren nu deze bepaling betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie, terwijl haar met de bestreden beslissing in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”*, waarbij omstandig, aan de hand van de door de verzoekster voorgelegde documenten, wordt toegelicht dat de verzoekster *“niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, en de beide geldstortingen niet afdoende aantonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon”* en dat *“louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, (...) niet automatisch tot gevolg (heeft) dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon”*. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, en bevat een motivering in feite, met name dat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te

stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Te dezen betwist de verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar behoefte en het ten laste zijn niet afdoende zou zijn aangetoond.

Vooreerst wordt er op gewezen dat aangezien omtrent het “ten laste” zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de gemachtigde in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verzoekster voert aan dat haar behoefte afdoende is aangetoond met het document uit Suriname waaruit blijkt dat ze geen onroerende goederen heeft. Zij beperkt zich hiermee evenwel tot een herhaling van haar eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat het attest van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder (KvB) van 21 juli 2015 “*niets (zegt) over eventuele overige bronnen van inkomsten van betrokkene, en (...) dan ook niet in aanmerking genomen (kan) worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene*”, te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van het door haar voorgelegde attest.

Voor zover de verzoekster nog laat gelden dat zij nooit gewerkt heeft, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing, waarin wordt vastgesteld dat zij “*niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn*”, is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt, temeer nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij het bestuur hiervan in kennis heeft gesteld. Ook de omstandigheid dat de verzoekster de pensioengerechtigde leeftijd niet heeft bereikt, vermag aan de voornoemde vaststelling geen afbreuk te doen. Hieruit kan immers niet *ipso facto* worden afgeleid dat de verzoekster onvermogen is.

Waar de verzoekster er nog op wijst dat het bewijs van onvermogen als “bijkomend” moet worden beschouwd, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat de verzoekster een verklaring van Suri-Change Money Transfer van 26 september 2015 heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon in 2012 en 2013 tweemaal geld (respectievelijk €175 en €100) naar haar heeft verstuurd, doch dat “*twee geldstortingen van enkele jaren geleden van telkens een beperkt bedrag, (...) onvoldoende (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs*” en dat “*de beide geldstortingen niet afdoende aantonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon*”. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft doen besluiten dat “*uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon*”. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich in de bestreden beslissing beperkt “*tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over andere mogelijke bronnen van inkomsten*”. Overigens blijkt uit de loutere omstandigheid dat de verzoekster behoeftig zou zijn (geweest) nog niet dat zij tevens van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekster laat voorts gelden dat zij in Suriname afhankelijk was van de materiële steun van de referentiepersoon, dat zij bewijzen heeft aangebracht van een paar stortingen en dat niet alle bewijzen

van stortingen teruggevonden kunnen worden. Zij maakt hiermee evenwel niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat *“twee geldstortingen van enkele jaren geleden van telkens een beperkt bedrag, (...) onvoldoende (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs”* en dat *“de beide geldstortingen niet afdoende aantonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon”*.

In zoverre de verzoekster aanvoert dat de eis van de verwerende partij *“dat de derdelander minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen (...) strijdig (is) met de mededeling van de Europese Commissie”*, wordt er op gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing nergens als voorwaarde heeft gesteld dat de verzoekster minstens zes maanden vóór de aanvraag financieel ondersteund wordt door de referentiepersoon. Deze kritiek is niet gericht tegen de bestreden beslissing en kan dan ook niet leiden tot de vernietiging ervan.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de procedure die heeft geleid tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

In casu had de verzoekster ruimschoots de mogelijkheid om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. Bovendien laat zij na te concretiseren welke specifieke gegevens of stukken zij dan wel zou hebben aangevoerd die zouden hebben kunnen leiden tot een andere beslissing.

Waar de verzoekster tenslotte nog verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 128 856 en 130 247 van respectievelijk 5 september 2014 en 26 september 2014, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.7. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN